

انجیل پادشاهی خدا (۱۴)

موعظه سر کوه مسیح (۳) خوشحال ماتمیان

جلسه گذشته بررسی متن موعظه "سر کوه عیسی مسیح" را آغاز کردیم.

گفتیم که این موعظه بی نظیر عیسی مسیح را در بابهای ۵، ۶ و ۷ انجیل به ثبت رسیده و طی آن، عیسی مسیح، بطور مفصل به شرح ماهیت و ویژگی های ملکوتش می پردازد و تاکید می کند که ملکوتش در درون انسان است.

اشاره کردیم که عیسی مسیح مثل هر واعظ کاردان و مبتکر، موعظه اش را با یک یا مقدمه عالی شروع می کند که ما آن را بنام "خوشحال ها" می شناسیم.

عیسی مسیح در این مقدمه به ۸ ویژگی که به هم مربوطند، به شرح خصوصیات شهروندان ملکوت خدا می پردازد و آنها را ۸ بار خوشحال یعنی "مبارک"، خطاب می کند.

پس بیایید نگاهی به این مقدمه زیبا ببندیم.

متی ۵:۳-۱۲ ... خوشحال مسکینان در روح، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. خوشحال ماتمیان، زیرا ایشان تسلی خواهند یافت. خوشحال حلیمان، زیرا ایشان وارث زمین خواهند شد. خوشحال گرسنگان و تشنگان عدالت، زیرا ایشان سیر خواهند شد. خوشحال رحم کنندگان، زیرا بر ایشان رحم کرده خواهد شد. خوشحال پاکدلان، زیرا ایشان خدا را خواهند دید. خوشحال صلح کنندگان، زیرا ایشان پسران خدا خوانده خواهند شد. خوشحال زحمتکشان برای عدالت، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. خوشحال باشید چون شما را فحش گویند و جفا رسانند، و بخاطر من هر سخن بدی بر شما کاذبانه گویند. خوش باشید و شادی عظیم نمایید. (ترجمه کلاسیک)

در مطالعه جلسه گذشته به اولین ویژگی یعنی مسکین در روح پرداختیم.

اشاره کردیم که، مسکین در روح، اولین قدم برای ورود به ملکوت خداست و به همین دلیل عیسی مسیح با این را راس مقدمه خود قرار می دهد.

امروز می خواهیم در ادامه این مطلب به دومین ویژگی از متی ۵:۴، یعنی ماتمیان پردازیم که می فرماید:

متی ۵:۴ خوشحال ماتمیان، زیرا ایشان تسلی خواهند یافت. (ترجمه کلاسیک)

هیچ انسانی قادر به تسویه حساب با خدا نیست

همانطور که قبلاً هم اشاره شد، اولین اصلی که از موعظه سر کوه مسیح باید بیاموزیم این است که انسان به تنهایی قادر به انجام دستورات خدا نیست.

کلام خدا بما می گوید که هیچ کس با انجام کارهای نیک، نمی تواند جرمه گناهانش را با خدا تسویه کند.

رومیان ۳:۲۰ زیرا هیچ انسانی در نظر خدا با انجام احکام شریعت نیک شمرده نمی شود. کار شریعت این است که انسان گناه را بشناسد. (ترجمه مؤده)

غلاطیان ۳:۱۱ در نتیجه، روشن است که هیچکس نمی تواند از راه حفظ شریعت و قوانین مذهبی، مورد قبول خدا واقع شود.

یکی از انبیا نیز گفته است : “فقط کسی نجات می یابد که به خدا ایمان داشته باشد.” (ترجمه تفسیری)

غلاطیان ۱۶:۲ بخوبی می دانیم که انسان با اجرای احکام شریعت ، هرگز در نظر خدا پاک و بی گناه به حساب نخواهد آمد، بلکه فقط با ایمان به عیسی مسیح ، پاک و بی گناه محسوب خواهد شد. بنابراین ، ما نیز به عیسی مسیح ایمان آوردیم تا از این راه مورد قبول خدا واقع شویم ، نه از راه انجام شریعت یهود. زیرا هیچکس هرگز با حفظ احکام شریعت ، نجات و رستگاری نخواهد یافت .” (ترجمه تفسیری)

وقتی عیسی مسیح داشت درباره تولد تازه با نیکودیموس سخن می گفت، نیکودیموس از او چنین پرسید:

یوحنا ۹:۳ چگونه ممکن است که چنین شود؟ (ترجمه کلاسیک)

کلام خدا به وضوح روشن می سازد که تولد تازه یک تولد روحانی است و فقط توسط خدا انجام می شود، به همین دلیل انسان باید خود را تماماً تسلیم خدا کند تا بتواند آنرا تجربه کند.

بعضی از یهودیان به این حقیقت رسیده بودند. آنها فهمیده بودند که قادر به رعایت معیارهای الهی نیستند. به همین دلیل، با تواضع در حضور خدا به گناهانشان اعتراف می کردند و مطابق با قوانین شریعت قربانی می گذراندند و خدا نیز گناهان آنها را می بخشید.

اما در بین آنها افرادی مثل فریسیان و رهبران یهود بودند که به مردم می آموختند که با انجام یک سری آداب و رسوم می توانند با خدا تسویه حساب کنند.

از این جهت، آداب و رسومی را به قوانین و شریعت خدا اضافه کردند تا با رعایت آنها، وانمود کنند، که با رعایت آنها، گناهانشان بخشیده خواهد شد.

عیسی مسیح به این گروه فریسیان و رهبران یهود چنین فرمود:

متی ۹:۱۵-۳ «چرا خود شما برای اینکه آداب و رسوم گذشته خود را حفظ کنید، احکام خدا را زیر پا می گذارید؟ یکی از احکام خدا این است که پدر و مادر خود را احترام کنید و هر که پدر و مادر خود را ناسزا گوید، کشته شود. اما شما به مردم می گوید: حتی اگر پدر و مادرتان محتاج باشند، مبلغی را که باید خرج ایشان کنید، می توانید وقف خانه خدا نمایید. پس شما با این قانونی که وضع کرده اید، دستور خدا را که عبارت از احترام به پدر و مادر است، زیر پا می گذارید. ای ریاکاران! اشعای نبی خوب در حق شما پیشگویی کرد که: این مردم با زبان خود به من احترام می گذارند، اما دلشان از من دور است. عبادت آنان باطل است، زیرا رسوم بشری را بجای احکام الهی به مردم تعلیم می دهند. (ترجمه تفسیری)

از کلام خدا می فهمیم که، هدف اصلی خدا از دادن شریعت و قوانین مذهبی به قوم یهود این بود که به آنها نشان دهد که قادر به انجامشان نیستند و برای رسیدن به معیار الهی احتیاج به یک نجات دهنده دارند.

هدف عیسی مسیح هم از موعظه سر کوه همین بود، که بدانند که بخاطر ذات گناه آلودشان هرگز نمی توانند جریمه گناهانشان را با خدا تسویه کنند و عدالت خدا را تأمین نمایند.

اجازه بدید تا حقیقتی را براتون روشن کنم و آن اینکه:

شما نمی توانید از یک شخص غیر مسیحی، که تولد تازه ندارد، توقع داشته باشید که آنچه مسیح در این موعظه می گوید انجام دهد.

آقای James Boyce مثال جالبی در این رابطه می آورد و می گوید. مثل این می ماند که شما برای مدتی در یک باغ

وحش برای یک شیر دَرَنده، از آسمان و زندگی در آسمان موعظه کنید و بگوئید که در آسمان شیر و بره در کنار هم زندگی خواهند کرد و از او بخواهید که بپذیرد تا با قواعد آسمان زندگی کند.

اما به محض اینکه بره ای را وارد قفس کردید شاهد این خواهید بود که آن شیر هر چه که شنیده بود فراموش کرده مطابق با ذات درنده ای که دارد رفتار خواهد کرد.

به همینطور، یک شخص غیر مسیحی تولد تازه نیافته، قادر به انجام معیار یا استانداردهای مسیح، در موعظه سر کوه، نخواهد بود. تنها راه چاره این است که او ایمان بیاورد و تولد تازه بیابد.

در چنین شرایطی کلام خدا می گوید که ملکوت آسمان از آن ایشان است.

بنابراین، اولین قدم برای راه یافتن به ملکوت خدا پذیرفتن مسکنت و فقر روحانی است.

آنگاه مسیح در آیه ۴ به دومین ویژگی اشاره می کند و می فرماید:

*** خوشحال ماتمیان

متی ۵:۴ خوشحال ماتم زدگان، زیرا ایشان تسلی خواهند یافت. (ترجمه تفسیری)

مشکلات زندگی آنقدر انسان را گرفتار کرده که شنیدن چنین آیاتی برای انسان خوشایند نیست.

هر کس به نوعی از غم و ماتم زدگی فرار می کند و بعضی هم با داود همصدا شده چنین می گویند:

مزمور ۵۵:۶-۸ ای کاش همچون کبوتر بال می داشتم تا به جایی دور در صحرا پرواز می کردم و در آنجا پنهان می شدم و استراحت می کردم؛ می شتافتم بسوی پناهگاهی و از تند باد و طوفان حوادث در امان می ماندم. (ترجمه تفسیری)

وقتی به سبک زندگی امروزی مردم نگاه می کنیم، می بینیم که برای خلاصی از تند باد، طوفان و فشارهای زندگی، دیوانه وار به خوشگذرانی پناه می آورند، بلکه قدری آرامش بیابند.

مسیح علاوه بر اینکه می گوید، خوشحال ماتمیان در لوقا ۲۵:۶ می گوید:

لوقا ۲۵:۶ "وای به حال آنانی که اکنون سیر هستند، زیرا دوران گرسنگی شان فرا خواهد رسید!" وای به حال آنانی که امروز خندان و بی غمند، زیرا غم و اندوه انتظارشان را می کشد!" (ترجمه تفسیری)

عیسی مسیح در این آیات سعی دارد تا نگاه متفاوتی از آنچه مردم دارند به پیروانش در رابطه با سبک زندگی بدهد.

او با موعظه سر کوه یک سبک زندگی تازه ای را به مخاطبینش معرفی می کند.

آنچه عیسی مسیح در اینجا محکوم می کند خنده، خوشحالی و آرامش دنیاست، و برعکس اعلام می کند، کسانی که در ماتم هستند، آرامش خواهند یافت.

راستش خواندن این گونه آیات، منو به یاد عکس العمل مردم بخصوص شاگردانش پس از اینکه عیسی مسیح آنها را در کنیسه ای در

یوحنا ۶:۶ درک این پیغام چنان سخت بود که حتی شاگردان عیسی نیز به یکدیگر می گفتند: «خیلی مشکل است بفهمیم چه می خواهد بگوید. چه کسی می تواند منظورش را درک کند؟ (ترجمه تفسیری)

علاوه بر این، بعضی از پیروانش عکس العمل شدیدتر نشان دادند، بطوریکه کلام خدا چنین می گوید:

یوحنا ۶:۶ با شنیدن این سخن، بسیاری از پیروانش از او روی گرداندند و دیگر او را پیروی نکردند. (ترجمه تفسیری)

مطمئناً الان که چند هزار سال از آن زمان می گذرد درک سخنان مسیح سخت تر شده.

پس بیائید با کمک روح القدس ببینیم که مفهوم این سخن مسیح یعنی خوشحال ماتیمان چیست؟

گریه و ماتم در کتاب مقدس به گونه های مختلف اشاره شده، که در اینجا به چند نمونه آن اشاره می کنم.

انواع گریه و ماتم

۱) گریه و ماتم طبیعی

نوع اول ماتمی است که آنرا ماتم معمولی یا طبیعی می نامیم.

این گونه ماتم خیلی طبیعی است و بر اثر وقایع غم انگیز در زندگی رخ می دهد. ماتم از این نوع، بخشی از زندگی ماست.

آیا می دانید که این نوع ماتم عطاى خداست؟

درد و فشارهای زندگی که احساسات ما را در بر می گیرند، باید به گونه ای تخلیه شوند و این کار توسط ماتم و گریه صورت می گیرد.

پس می بینید که گریه و ماتم مثل سوپاپ های اطمینانی است که در زودپزها و آبگرمکن ها نصب می شوند. اگر آنها نباشند سیستم به هم می ریزد و گاهی منفجر می شود.

نگه داشتن درد، رنج و فشارهای زندگی توی خودمون، سمی است که نه تنها احساساتمان بلکه سلامتیمان را از جهات مختلف مختل می کند.

نمونه هایی از غم و اشکهای طبیعی در کتاب مقدس

کلام خدا بما می گوید که، ابراهیم در هنگام فوت همسرش، سارا، گریه کرد و ماتم گرفت.

داود بخاطر تنهایی و دوری از خدا شبانه روز گریه می کند.

مزمور ۱-۴۲ می گوید. (اشک تنهایی)

مزمور ۱-۴۲ چنانکه آهو برای نهرهای آب اشتیاق دارد، همچنان ای خدا، جان من اشتیاق شدید برای تو دارد. آری، جان من تشنه خداست، تشنه خدای زنده! کی می توانم به حضور او بروم و او را ستایش کنم؟ روز و شب گریه می کنم، و اشکهایم غذای من است؛ تمام روز دشمنان از من می پرسند: «پس خدای تو کجاست؟»

تیموتاوس هنگام جدا شدن از پولس گریه می کرد. (اشک خداحافظی)

دوم تیموتاوس ۳:۱-۴ چقدر خدا را برای وجود تو شکر می کنم! هر روز برای دعا می کنم و بسیاری از شبها تا دیر وقت به خدای خود التماس می کنم که تو را مورد لطف بی پایان خود قرار دهد. او خدای اجداد من و خدای من است، و تنها آرزویم در زندگی اینست که رضایت او را فراهم سازم. می دانی چقدر مشتاق دیدارت هستم و تا چه حد از دیدن مجدد تو شاد خواهم شد، زیرا همیشه اشکهایی را که به هنگام وداع می ریختی، بیاد دارم. (ترجمه تفسیری)

ارمیای نبی که لقب نبی گریان را به او داده بودند، از طرف خدا ماموریت داشت که داوری خدا را به قوم اعلام کند.

ارمیا اینکار را با گریه انجام می داد. (اشک دلسوزی برای افراد گرفتار / مجازات شدگان)

ارمیا ۱:۹ ای کاش سر من مخزن آب می بود و چشمانم چشمه اشک تا برای کشتگان قومم شب و روز گریه می کردم!

پولس برای محافظت رهبران کلیسای افسسیان از آموزه های غلط سودجویان شبانه روز در دعا اشک ریخت (اشکهای شبانی). او پس از سه سال خدمتی که به آن کلیسا کرده بود در هنگام خداحافظی به آنها چنین گفت:

اعمال ۳۱:۲۰ پس ، مواظب خود باشید! فراموش نکنید در این سه سالی که با شما بودم ، پیوسته از شما مواظبت می کردم و شبانه روز برای شما در دعا اشک می ریختم. (ترجمه تفسیری)

پس اشکهای تنهایی داود، اشکهای خداحافظی تیموتاوس، اشک های دلسوزی ارمیای نبی و اشکهای شفاعت و شبانی پولس برای رهبران کلیسای افسس، نه تنها طبیعی، بلکه هدیه خدا می باشند.

نوع دیگر گریه و ماتم که در کتاب مقدس می یابیم ماتم نفسانی است.

۲) ماتم نفسانی

این گونه ماتم، گریه و ماتم برای خواهشهای نفسانی است، که از نظر خدا نه تنها غلط و اشتباه بلکه گناهند.

نمونه های گریه و ماتم نفسانی در کتاب مقدس

گریه و ماتم آمون در دوم سموئیل ۱۳ از این نوع ماتم هاست.

آمون از عشق و دلبخاتگی خواهر ناتنی اش تامار بیمار می شود و از روی هوس با یک نقشه پلید به او صدمه می زند.

ماتم اخاب پادشاه در اول پادشاهان ۴:۲۱ هم از این نوع ماتم نفسانی و غلط بود.

داستان از این قرار است که، شخصی به نام نابوت یزرعیلی تاکستانی نزدیک کاخ اخاب پادشاه داشت و اخاب از او می خواهد تاکستانش را به او بفروشد اما، نابوت به او می گوید تاکستانش ارث اجدادش می باشد و آنرا نمی فروشد.

اول پادشاهان ۴:۲۱ اخاب پادشاه از این جواب رد چنان پریشان و ناراحت شد که به کاخ سلطنتی اش برگشت و در بستر خود دراز کشید و رویش را از همه برگردانید و لب به غذا نزد. (ترجمه تفسیری)

ماتم آمون از روی هوس و اخاب پادشاه بخاطر طمع بود. انسان نفسانی بخاطر دلبستگی ای که برای مسائل مادی و نفسانی دارد، برای

هر چیزی غصه می خورد. آنقدر غصه می خورد که مریض می شوند.

عیسی مسیح در این رابطه به مسیحیان چنین سفارش می کند:

متی ۲۵:۳۴-۳۵ برای خوراک و پوشاک غصه نخورید. برای همین زندگی و بدنی که دارید شاد باشید. آیا ارزش زندگی و بدن، بیشتر از خوراک و پوشاک نیست؟ به پرندگان نگاه کنید. غصه ندارند که چه بخورند. نه می کارند، نه درو می کنند، و نه در انبارها ذخیره می کنند، ولی پدر آسمانی شما خوراک آنها را فراهم می سازد. آیا شما برای خدا خیلی بیشتر از این پرندگان ارزش ندارید؟ آیا غصه خوردن می تواند یک لحظه عمرتان را طولانی تر کند؟ چرا برای لباس و پوشاک غصه می خورید؟ به گلپای سوسن که در صحرا هستند، نگاه کنید. آنها برای لباس غصه نمی خورند. ... پس اگر خدا در فکر گلپایی است که امروز هستند و فردا از بین می روند، چقدر بیشتر در فکر شماست، ای کم ایمانان. پس غصه خوراک و پوشاک را نخورید. چون بی ایمانان درباره این چیزها دائماً فکر می کنند و سخن می گویند. شما با ایشان فرق دارید. پدر آسمانی شما کاملاً می داند شما به چه نیاز دارید. ... پس غصه فردا را نخورید، چون خدا در فکر فردای شما نیز می باشد. مشکلات هر روز برای همان روز کافی است؛ لازم نیست مشکلات روز بعد را نیز به آن بیفزایید. (ترجمه تفسیری)

علاوه بر ماتم طبیعی و ماتم نفسانی، در کلام خدا با نوع دیگری از ماتم روبرو می شویم و آن ماتمی است که از احساس تقصیر حاصل می شود.

۳) ماتمی که برای احساس تقصیر است

در این رابطه به چند نمونه از کلام خدا اشاره می کنم.

در دوم سموئیل بابهای ۱۵ الی ۲۰ سرگذشت ابشالوم پسر داود را می خوانیم که چگونه سعی می کند تا تاج و تخت پادشاهی پدرش را تصاحب کند.

ابشالوم به توسط توطئه، پدرش داود را از اورشلیم خارج می کند، قصر پادشاهی اش را تصاحب می کند و تصمیم می گیرد که در جنگی تمام ارتش پدرش را نابود سازد.

ولی، از طرف دیگر، پدرش داود به مردان خود گفته بود که اگر در جنگ پیروز شدند با پسرش ابشالوم بد رفتاری نکنند.

اما وقتی داود خبر کشته شدن ابشالوم را می شنود بسیار غمگین و افسرده می شود و کلام خدا چنین می گوید.

دوم سموئیل ۳۳:۱۸ غم وجود پادشاه را فرا گرفت. او در حالیکه به اتاق خود که بالای دروازه قرار داشت می رفت، با صدای بلند گریه می کرد و می گفت: ای پسر ابشالوم، ای پسر ابشالوم! کاش من بجای تو می مردم! ای ابشالوم، پسر، پسر!

کلام خدا در باب ۱۹ می گوید عزای داود برای پسرش چنان بود که شادی بزرگ سربازان در آن روز به غم مبدل شد و سربازان مثل یک ارتش شکست خورده وارد شهر شدند.

غم داود فقط بخاطر از دست دادن پسرش نبود، بلکه ناراحتی او بیشتر از این بود که تمام این وقایع، نتایج گناهیست که در گذشته کرده بود و اینگونه خود را مقصر می دید.

این گونه عزاداری و غم، آدم رو تخلیه می کنه.

اما، با وجود این گونه های اشک و ماتم که در کتاب مقدس به آنها اشاره شده، منظور عیسی مسیح از ماتمیان در متی ۴:۵ اشاره به هیچ کدام از آنها نیست.

ماتمی که عیسی مسیح به آن اشاره می کند یک نوع ماتم روحانی است.

۴) غم روحانی

این نوع غم برای خداست، به همین دلیل، غم روحانی نامیده شده.

اشارات کلام خدا به غم روحانی

پولس در دوم قرنتیان ۱۰:۷ به این نوع غم اشاره می کند.

دوم قرنتیان ۱۰:۷ غمی که برای خداست منشأ توبه می باشد بجهت نجات که از آن پشیمانی نیست؛ اما غم دنیوی منشأ موت است. (ترجمه کلاسیک)

ترجمه تفسیری: گاه خدا اجازه می دهد که انسان دچار غم و اندوه گردد. چنین غمی سبب می شود که انسان از گناه دست بکشد و در جستجوی زندگی جاوید برآید. هیچ پشیمانی نیز در آن وجود ندارد. اما غم این دنیا، غمی نیست که باعث توبه از گناه شود، و از هلاکت ابدی جلوگیری کند.

انسان می تونه تمام زندگی اش رو به ماتم برای:

چیزهایی که نداره بگذرونه.

برای عشق هایی که در آنها شکست خورده.

شغل هایی که از دست داده.

برای رابطه هایی که از هم گسیخته.

برای بدی هایی که بهش میشه.

بخاطر نقشه هایی که سالها براشون تلاش کرده و به نتیجه نرسیدند.

برای بیماری، بی وفایی، تهمت، یا حتی برای کارهای اشتباهی که کرده غمگین و افسرده بشه و زندگی اش رو تماماً با افسردگی شدید، خاتمه بده.

ما می تونیم شبانه روز غصه این چیزها رو بخوریم اما کلام خدا بما می گه همه این نوع غمها بیهوده است.

فقط یک نوع غم هست که می تونه ما رو به ملکوت خدا برسونه، و اون غمی که برای خداست.

عیسی مسیح در متی ۴:۵ به این نوع غم و ماتم اشاره می کند، چون این نوع غم هست که باعث می شود خودمان را در حضور خدا مسکین و ناچیز بدانیم، و از ته دل مثل یک درمانده از خدا التماس کنیم که بر ما رحم کند، ما را ببخشد و در ملکوتش ما را بپذیرد.

این نوع غم نیز، پیش نیاز ورود به ملکوت خداست.

داود نبی از گناهی که کرده بود بسیار پشیمان و دل شکسته بود بطوریکه نزد خدا چنین دعا کرد.

مزمور ۵۱: ۱-۱۷ ای خدای رحیم و کریم، بر من رحم فرما و گناهانم را محو کن. مرا از عصیانم کاملاً شستشو ده و مرا از گناه پاک ساز. به عمل زشتی که مرتکب شده‌ام اعتراف می‌کنم؛ گناهانم همیشه در نظر من است. به تو ای خداوند، بلی، تنها به تو گناه کرده‌ام و آنچه را که در نظر تو بداست، انجام داده‌ام. حکم تو علیه من عادلانه است و در این داوری، تو مصون از خطا هستی. من از بدو تولد گناهکار بوده‌ام، بلی، از لحظه‌ای که نطفه من در رحم مادرم بسته شد آلوده به گناه بوده‌ام. تو از ما قلبی صادق و راست می‌خواهی؛ پس فکر مرا از حکمت خود پر کن. گناه مرا از من دور کن تا پاک شوم؛ مرا شستشو ده تا سفیدتر از برف شوم. ای که مرا در هم کوبیده‌ای، شادی مرا به من باز گردان تا جان من بار دیگر مسرور شود. از گناهانم چشم‌پوش و همه خطاهایم را محو کن. خدایا، دلی پاک در درون من بیافرین و از نو، روحی راست (ثابت) به من عطا کن. مرا از حضورت مران و روح پاک خود را از من بگیر. شادی نجات از گناه را به من باز ده و مرا یاری کن تا با میل و رغبت تو را اطاعت کنم. آنگاه احکام تو را به گناهکاران خواهم آموخت و آنان بسوی تو بازگشت خواهند نمود. ای خدایی که نجات‌دهنده من هستی، وجدان مرا از این گناه خونریزی پاک کن تا بتوانم در وصف عدالت تو سرود بخوانم. خداوندا، کمکم کن تا بتوانم دهانم را بگشایم و تو را ستایش کنم. تو از من قربانی حیوانی نخواستی، وگرنه آن را تقدیم می‌کردم. قربانی من این قلب شکسته و این روح توبه‌کار من است که به تو تقدیم می‌کنم؛ ای خداوند، می‌دانم که این هدیه مرا خوار نخواهی شمرد. (ترجمه تفسیری)

امیدوارم که همه ما اینگونه توبه رو که با دلشکستگی برای گناهانمان است تجربه کرده باشیم، چون به غیر از آن، آمرزشی نخواهد بود.

داود، خدا را خوب می‌شناخت و رابطه شیرینی با او داشت و به همین دلیل شخص توبه‌کاری بود و برای کسانی که این تجربه یافتند خوشبحال می‌فرستد.

مزمور ۳۲: ۱-۶ خوشبحال کسی که گناهانش آمرزیده شده و خطاهایش بخشیده شده است! خوشبحال کسی که خداوند او را مجرم نمی‌شناسد و حيله و تزویری در وجودش نیست. گناهانم وقتی آن را اعتراف نمی‌کنم، وجود مرا مثل خوره می‌خورد و تمام شب غصه و گریه امانم نمی‌دهد! تو، ای خداوند، شب و روز مرا تنبیه می‌کنی، بطوری که طراوات و شادابی خود را از دست می‌دهم و خرد می‌شوم. اما وقتی در حضور تو به گناه خود اعتراف می‌کنم و از پوشاندن جرمم خودداری نمی‌نمایم و به خود می‌گویم: «باید گناه خود را نزد خداوند اقرار کنم»، تو نیز گناه مرا می‌آمرزی. بنابراین، هر شخص با ایمانی بمحض آگاه شدن از گناه خود، باید تا فرصت باقی است آن را در حضور تو اعتراف کند. طوفان حوادث هرگز به چنین شخصی آسیب نخواهد رساند.

یوحنا رسول در رساله اش پیام انجیل را این گونه خلاصه می‌کند:

اول یوحنا ۵: ۱ اینست پیغامی که خدا به ما داده است تا به شما اعلام نمایم: خدا نور است و ذره‌ای تاریکی در او وجود ندارد. (ترجمه تفسیری)

آنگاه مخاطبینش را این چنین دعوت می‌کند:

اول یوحنا ۱: ۶-۹ پس اگر بگوییم که با خدا رابطه‌ای نزدیک داریم، اما در تاریکی روحانی و در گناه زندگی کنیم، دروغ می‌گوییم. اما اگر ما نیز مانند مسیح در نور حضور خدا زندگی می‌کنیم، آنگاه با یکدیگر رابطه‌ای نزدیک داریم و خون عیسی، فرزند خدا، ما را از هر گناه پاک می‌سازد. اگر بگوییم گناهی نداریم، خود را فریب می‌دهیم و از حقیقت گریزانیم. اما اگر گناهان خود را به او اعتراف نماییم، می‌توانیم اطمینان داشته باشیم که او ما را می‌بخشد و از هر ناراستی پاک می‌سازد. (ترجمه تفسیری)

داود این اطمینان بخشش خدا را تجربه کرده بود و به همین دلیل است که در مزمور ۱۲۶ چنین می‌خوانیم.

مزامیر ۵:۱۲۶ آنانی که با اشکها می‌کارند، با ترنم درو خواهند نمود.

مزمور ۱۱:۳۰-۱۲ خدایا، تو ماتم مرا به شادی و رقص تبدیل کرده‌ای! تو رخت عزا را از تنم در آوردی و لباس جشن و شادی به من پوشاندی. بنابراین سکوت نخواهم کرد و با تمام وجود در وصف تو سرود خواهم خواند. ای خداوند، ای خدای من، تا به ابد تو را سپاس خواهم گفت! (ترجمه تفسیری)

با توجه به آنچه گفته شد، حال می‌توانیم درک کنیم که چرا عیسی مسیح درست بعد از اینکه گفت

خوشابحال کسانیکه به مسکنت روحانی خود آگاهند در آیه ۴ می‌گوید:

متی ۴:۵ خوشابحال ماتمیان، زیرا ایشان تسلی خواهند یافت. (ترجمه کلاسیک)

چون کسانیکه از فقر روحانی خود آگاهی می‌یابند از وضعیت خود ناراضی اند و برای تغییر آن ماتم می‌گیرند.

جلسه آینده از متی ۵:۵ به مطالعه سومین خوشابحال خواهیم پرداخت که می‌فرماید:

متی ۵:۵ خوشابحال حلیمان، زیرا ایشان وارث زمین خواهند شد.